

Falusi Márton

A költő színeváltozása

Ágh István emlékére

Októberben a költő hangja
színezi a szőlőtőkét,
zajosan erjed, mi történt,
a pincemélyet fölkararja.

Az éj vak, csapra vert hordóit
félelem fejt át belénk,
szemgödrünkben az üledék,
mi láthatatlan, lerakódik.

A költő látja így a Somlót,
ahogy beszélsz és lépegetsz,
eszmél a rög, s a kép helyett
az ő valóságához vonzódsz.

Világosságban nem indul el,
sötétben nem fogy el az út.
Fácán rebben, nyúl meglapult,
ina szakadtából őz fülel.

Györgykovácshoz borkóstolóra
kaptatunk fel a présházból,
elkerül közelt és távont
Taposókút felé a túra.

Kápolnák: Ilona, Margit és
Márton mutatják az irányt,
el ne vesszen a szent király,
kit lovag sem, angyal sem kísér

lefelé, s miként ő, búcsuzom,
rókacsárdai szereplő,
kiborítva lila seprő
szikkad a Fénylő Parnasszuson.

Az utolsó kör, hogy hazaérj,
felhajtjuk poharainkat,
fogunkhoz koccan a csillag,
a bazalt, a fém, a mag, a héj.

FALUSI MÁRTON (1983) költő, esszéista, kultúrakutató. Legutóbbi kötete: *A kikényszerített álom – Tamási Áron szülőföldjén* (2025, Hittel Kiadó).

Holtjaira a költő rászól,
ne szórjanak rá több hamut,
halhatatlan sorsára jut
a por, szél hinti szét Iszkáizról.

Coleridge tengerészét csodálja
regés albatrosz, *aesthetic*
várromon bevégeztetik
a költő színeváltozása.

